Ασκητές μέσα στον κόσμο Γ’: π. Βασίλειος Ζαλακώστας

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 24 Αυγούστου, 2023

(Ὁ βίος του γράφτηκε ἀπό τόν ὑιόν του Γεώργιο Β. Ζαλακώστα)

Ὁ π. Βασίλειος γεννήθηκε στόν Ἅγιο Γεώργιο Φιλιππιάδας τοῦ Νομοῦ Πρεβέζης στίς 10 Ἀπριλίου 1926. Γονεῖς του ἦταν ὁ Γεώργιος καί ἡ Μαρία Ζαλακώστα. Ἄνθρωποι πού ἀσχολοῦνταν μέ τήν γεωργία κυρίως καί τήν κτηνοτροφία. Ἀπέκτησαν πέντε παιδιά, ἐκ τῶν ὁποίων ἐπέζησαν δύο, ὁ μεγαλύτερος ὁ Βασίλειος καί ὁ Ἰωάννης. Τελείωσε τό Δημοτικό σχολεῖο στό χωριό του χωρίς βιβλία καί τετράδια. Εἶχε μόνο μία πλάκα καί ἕνα κονδύλι.

Στά γράμματα προέκοπτε περισσότερο ἀπό τούς συμμαθητές του καί εἶχε μεγάλη θέληση γιά μάθηση. Συγκρατοῦσε ὅ,τι δίδασκε ὁ δάσκαλος σέ Ἱστορία, Γεωγραφία, Ἀριθμητική καί Χριστομάθεια. ἡ Χριστομάθεια τόν συγκλόνιζε.

Τελειώνοντας τό Δημοτικό σχολεῖο, ζήτησε ἀπό τόν πατέρα του νά πάη στό Γυμνάσιο. Τό πλησιέστερο Γυμνάσιο τήν ἐποχή ἐκείνη ἦταν στήν Ἄρτα. Καί ἦταν δύσκολο νά μετακινηθῆ στήν Ἄρτα. Ἐκεῖνος τοῦ εἶπε: «Δέν σοῦ χρειάζονται γράμματα, σοῦ ἔχω χωράφια καί ζῶα, μπορεῖς νά ζήσης».

Τοῦ ἀνέθεσε ὁ πατέρας του τήν φύλαξη 13 ἀπογαλακτισμένων ἀρνιῶν. Ἔλεγε χαρακτηριστικά «εἶμαι 13 χρόνια, φυλάω 13 ζυγούρια». Στίς 26 Ὀκτωβρίου τοῦ 1939, ἀφοῦ δέν πῆγε στό Γυμνάσιο, κάποια ἡμέρα πού στήν Φιλιππιάδα γινόταν ἐμποροπανήγυρη, ἐγκατέλειψε τά ζυγούρια καί μέ τά πόδια πῆγε νά ἀγοράση ἕνα βιβλίο Γραμματικῆς. Ἔκανε 9 χιλιόμετρα μέ τά πόδια, τό πῆρε καί ἐπέστρεψε. Ἔλεγε, «νά μάθω πρῶτα Γραμματική, νά μπορῶ νά διαβάζω βιβλία καί νά τά καταλαβαίνω». Ἄρχισε νά διαβάζη καί παράλληλα προμηθευόταν καί ἄλλα βιβλία ἀπό ὅσους γνώριζε ὅτι εἶχαν καί τά ἐπέστρεφε. Τοῦ ἄρεσαν πολύ οἱ βίοι τῶν Ἁγίων. Φυλάγοντας τά πρόβατα, στόν ντορβᾶ του εἶχε τήν Γραμματική καί τούς βίους τῶν Ἁγίων καί στήν συνέχεια ἀγόρασε μία Καινή Διαθήκη.

Ἀπό μικρό παιδί ἐκκλησιαζόταν κάθε Κυριακή, καί στεκόταν κοντά στό ἀναλόγιο νά βλέπη τί διαβάζουν. Ὁ ἐφημέριος τοῦ χωριοῦ, παπα-Νικόλας, ὁ ὁποῖος ἦταν ἀπό τούς καλούς ἱερεῖς, καταγόταν ἀπό τά Πιστιανά Ἄρτας, πολύ φτωχός, ἀλλά τέλειος στά

καθήκοντά του, ἀγαποῦσε τόν Βασίλειο, καί αὐτός πρόθυμα τόν βοηθοῦσε, ὅπου τόν χρειαζόταν.

Τήν ἐπόμενη χρονιά, τό 1940, ἄρχισε ὁ πόλεμος μέ τούς Ἰταλούς. Ἔσβησε καί ἡ τελευταία του ἐλπίδα νά γραφτῆ στό Γυμνάσιο. Ὅταν οἱ Ἰταλοί κατέλαβαν τό χωρίο, ἡ μάννα του χωρίς νά ἀντιληφθῆ τόν Ἰταλό παρατηρητή στρατιώτη, πῆγε νά κρύψη στό κοτέτσι ἕνα πιστόλι, πού εἶχε ὁ πατέρας του. Τήν εἶδε ὁ Ἰταλός στρατιώτης καί μέ τήν σφυρίχτρα του ἄρχισε νά καλῆ τούς ἄλλους Ἰταλούς ὅτι κάτι συμβαίνει σ’ αὐτό τό σπίτι. Ἔντρομη ἡ μάννα του καί ὁ Βασίλης κλείστηκαν στό σπίτι. Ἄρχισαν οἱ Ἰταλοί νά χτυποῦν τήν πόρτα ν’ ἀνοίξουν. Ὁ γυιός ἔλεγε στήν μάννα του «εἶναι καλύτερα νά ἀνοίξωμε», αὐτή τοῦ ἔλεγε «ὄχι».

Ἔσπασαν οἱ Ἰταλοί τήν πόρτα, καί ἕνας Ἰταλός στρατιώτης, ἔχοντας τήν ξιφολόγχη του στό ὅπλο, ἔδωσε ἕνα χτύπημα δυνατό στήν κοιλιά τοῦ Βασίλη, πού τόν πέταξε στήν ἄλλη ἄκρη τοῦ σπιτιοῦ. Ἡ ξιφολόγχη χτύπησε πάνω στήν δερμάτινη ζώνη τοῦ παντελονιοῦ του, πού ἴσα-ἴσα τήν τρύπησε καί τοῦ ἔκανε μία μικρή αἰχμή στήν κοιλιά. Ἀπόρησε καί ὁ Ἰταλός πῶς μέ τέτοιο χτύπημα δέν ἔπαθε τίποτα. Ὁ Βασίλης τοῦ ἔλεγε συνέχεια: «Μπόνο Ἰταλιάνο, Μπόνο Ἰταλιάνο». Πῆραν τό πιστόλι καί ἔφυγαν.

Συνέχισε νά φυλάη τά προβατάκια του καί νά βοηθάη τόν πατέρα του στά χωράφια, μαζί καί ὁ ἀδελφός του. Ἄρχισε νά ἀποκτάη γνώσεις ἀπό την Ἁγία Γραφή καί μάζευε καί τ’ ἄλλα τσοπανόπουλα νά τούς τήν ἐξηγήση. Τούς ἄρεσε καί συγκεντρώνονταν συχνά μέ ἐνδιαφέρον. Πολλοί τό θυμοῦνται ἀκόμα, γέροντες πιά, ὅταν γίνεται κήρυγμα στήν Ἐκκλησία, λένε, «ἔτσι μᾶς τά ἔλεγε καί ὁ Βασίλης, τότε πού μαζευόμασταν στήν καλύβα του κοντά στό μαντρί». Γιά λυχνάρι εἶχε κατασκευάσει ἕνα μπουκαλάκι μέ φυτίλι καί ὅποτε εἶχε πετρέλαιο τό ἄναβε νά διαβάζη· ὅταν δέν εἶχε, διάβαζε μέ τήν φλόγα τῆς φωτιᾶς καί οἱ ἄλλοι τόν ἄκουγαν. Νήστευε Τετάρτη καί Παρασκευή καί ὅλες τίς μεγάλες νηστεῖες. Προέτρεπε δέ καί τούς ἄλλους νά νηστεύουν. Ἡ ζωοκλοπή ἦταν καθημερινό φαινόμενο. Ἄν κάποιος εἶχε φάει κρέας τά χνῶτα του μύριζαν. Ὁ Βασίλης τό καταλάβαινε καί τοῦ ἔλεγε: «Ἔφαγες κρέας, ποῦ τό βρῆκες; μήπως ἔκλεψες; γιατί ἐσύ ζῶα δέν ἔχεις». Πολλοί συνομήλικοί του ἔκλεβαν ζῶα, τά ἔψηναν στά βουνά μακριά ἀπό τούς δικούς τους καί αὐτούς τούς ἔλεγχε αὐστηρά γιά νά παύσουν νά κλέβουν ζῶα.

Κάποτε ἀπό την κορυφή ἑνός λόφου στήν θέση Σταυρός παρατηροῦσε τούς Γερμανούς πού εἶχαν στήσει καταυλισμό στό χωράφι τους πού ἦταν φυτεμένο πορτοκαλιές. Ἕνας Γερμανός τόν εἶδε καί ἔρριξε μέ τό ὅπλο του, ἄκουσε τό σφύριγμα τῆς σφαίρας νά περνᾶ πάνω ἀπό τό κεφάλι του καί ἀμέσως καλύφθηκε· ὁ Γερμανός δέν ξαναπυροβόλησε.

Ὅταν οἱ Γερμανοί κατέλαβαν τό χωριό, ὅλοι οἱ κάτοικοι ἔφυγαν καί πῆγαν πρός τά

Τζουμέρκα. Ἡ οἰκογένειά του τό λίγο καλαμπόκι πού εἶχαν καί τά σκεπάσματά τους τά ἔκρυψαν σέ μία τρύπα κάτω ἀπό τόν προφήτη Ἠλία. Ὅταν ἐπέστρεψαν τους τά εἶχαν πάρει, γι’ αὐτό τόν χειμῶνα μάζεψαν πλατανόφυλλα γιά νά χώνωνται μέσα νά ζεσταίνωνται τό βράδυ. «Ἤμασταν σάν τά γουρουνόπουλα μέσα στά πλατανόφυλλα», ἔλεγε ὁ Βασίλης ἀργότερα.

Στίς 1 Σεπτεμβρίου 1943, ὅταν οἱ Γερμανοί ἄρχισαν νά ἀποχωροῦν, ἀντάρτες χτύπησαν στήν θέση Ἀσπροχάλικο κοντά στό χωριό μία γερμανική φάλαγγα πού κατευθυνόταν πρός Ἰωάννινα. Ἀκροβολίστηκαν οἱ Γερμανοί, ἔστησαν πυροβόλα καί ὅλμους ἐπί τῆς ὁδοῦ Ἄρτας-Ἰωαννίνων, ἐλέγχοντας τήν κοιλάδα Λούρου καί τά γύρω ὑψώματα. Τό ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας βοσκοῦσε τά πρόβατά του σ’ ἕνα χωράφι τους μαζί μέ ἄλλα τέσσερα παιδιά μικρότερα στήν ἡλικία, πού καί αὐτά εἶχαν τά πρόβατά τους σέ διπλανά χωράφια. Κατά τίς 10 μέ 11 βραδινή ὥρα, ἄρχισαν οἱ Γερμανοί νά ρίχνουν μέ πυροβόλα ἐναντίον τους, ἀπόσταση στά 200 μέ 250 μέτρα. Τούς χώριζε ὁ ποταμός Λοῦρος καί ἕνας παραπόταμος. Στήν συνέχεια ἄρχισαν νά ρίχνουν φωτιστικά μέ ὅλμους, ἔλαμψε ἡ περιοχή. Πρέπει νά θεώρησαν οἱ Γερμανοί ὅτι θά κρύβωνται ἀντάρτες στήν περιοχή. Ἔπεσαν κάτω ὅλοι, ἐνῶ οἱ σφαῖρες ἔπεφταν βροχή. Ὁ Βασίλης ἕρποντας φώναξε καί τά ἄλλα παιδιά νά τόν ἀκολουθήσουν, ἐνῶ τά πρόβατα ἔφευγαν μπροστά τους. Τότε μία τροχιοδεικτική βολίδα ἔπεσε μία παλάμη μπροστά ἀπό τό πρόσωπό του. Ἔπεσαν χιλιάδες σφαῖρες, τόσες πού οἱ γκορτσιές πού εἶχε στό χωράφι ἔμειναν χωρίς φύλλα. Σιγά-σιγά ὁδήγησε τά ζῶα καί τά ἄλλα παιδιά σέ ἀπυρόβλητο μέρος στήν θέση Ριζά. Ἐπί δύο ὧρες πυροβολοῦσαν οἱ Γερμανοί, οἱ σφαῖρες περνούσαν δίπλα τους καί πετάγονταν τά στουρνάρια πάνω τους. Δέν τραυματίστηκε κανένας, οὔτε καί κανένα ζῶο ἔπαθε τίποτα. Στήν συνέχεια ξημέρωσαν μέ τά ζῶα τους στή θέση Πολεμίστρα κοντά στό χωριό Δρυόφυτο.

Ἦταν καλός χτίστης καί ἀπό μικρός ἔχτιζε μέ ξερολιθιά. Ὅταν ἦταν 16-17 ἐτῶν ἔφτειαξε ἕναν τοῖχο. Πέρασε κάποιος καί τοῦ λέει: «Ἄ! εἶσαι καί μάστορας Βασιλάκη. Τί καλό τοῖχο ἔφτειαξες». Δέν πρόλαβε ν’ ἀποτελειώση τήν κουβέντα του, καί ἄρχισε νά σείεται ἡ γῆ σ’ ἐκεῖνο τό σημεῖο, ἔγινε κι ἕνας θόρυβος μέσα ἀπό τόν τοῖχο. Ὁ τοῖχος γκρεμίστηκε, ἀλλά τό θαυμαστό εἶναι ὅτι καί οἱ πέτρες ἀπό τά θεμέλια στάθηκαν ὄρθιες. Τότε τοῦ λέει: «Ἄμ! δέν τόν εἶχες καλό κι ἔπεσε». Τοῦ ἀπαντᾶ ὁ Βασίλης: «Πρίν λίγο ἦταν καλός, καί τώρα δέν εἶναι καλός». Ἄκουσε τόν θόρυβο ἡ μάννα του, πετάχτηκε ἔξω καί ὁ Βασίλης τῆς εἶπε: «Ἔπεσε ὁ τοῖχος μάννα». Βλέπει τόν χωριανό νά φεύγη καί τοῦ βάζει τίς φωνές, τόν ἤξεραν ὅτι ἔχει «μάτι» καί ὅ,τι δεῖ καί τοῦ ἀρέσει, ἀπό φθόνο ὁ κόσμος πάθαινε ζημιές.

Μέχρι νά πάη στρατιώτης, ἀσχολοῦνταν ἐπίσης μέ τά χωράφια καί τά ζῶα πού εἶχαν. Ἔφτειαχνε κήπους, μέ χῶμα κουβαλητό ἀπό τήν γύρω περιοχή καί ὅ,τι φύτευε κάρπιζαν πάρα πολύ.

Ἐπί πλέον ἔκανε λίγα μεροκάματα στόν Ζηρό, ὅπου ἡ βασίλισσα Φρειδερίκη ἔφτειαχνε μία παιδούπολη γιά ὀρφανά παιδιά. Τά χρήματα πού συγκέντρωσε τά κράτησε γιά τίς ἀνάγκες του, ὅταν θά πήγαινε στρατιώτης.

Ἀπό τά 13 του χρόνια μέχρι νά στρατευθῆ, καλλιεργήθηκε μέσα του ἡ ἐπιθυμία νά γίνη Ἱερέας. Ἐπειδή δέν πῆγε στό Γυμνάσιο, ἔλεγε καί τό πίστευε ὅτι κάποια ἡμέρα θά βγῆ νόμος, πού θά γίνωνται ἱερεῖς καί τοῦ Δημοτικοῦ. Πρόσεχε πολύ τά λόγια του, καί τήν συμπεριφορά του, μή σταθῆ κάτι ἐμπόδιο καί δέν γίνη ἱερέας.

Ὅταν ἦταν λαϊκός, κάποιες Κυριακές, γιά νά ἐκκλησιαστοῦν καί οἱ γονεῖς του, πήγαινε αὐτός στά ζῶα. Ἀλλά καί τότε πάλι δέν ἔχανε τήν θεία Λειτουργία, γιατί ἀναλάμβανε τήν φύλαξη τῶν ζώων μία ἁγία γυναῖκα, ἡ Βάϊα ἡ Ζάβαλη. Τοῦ ἔλεγε: «Πήγαινε στήν Ἐκκλησία ἐσύ, θά σοῦ προσέχω ἐγώ τά ζῶα». Ὅπως ἦταν μέ τά ροῦχα τῆς δουλειᾶς πήγαινε στήν Ἐκκλησία καί ἐπέστρεφε στά ζῶα.

Τό 1949 κλήθηκε νά παρουσιαστῆ στήν Καλαμάτα. Ἀπό τήν Καλαμάτα ἐπιλέχθηκε ὡς βαθμοφόρος ὑπαξιωματικός καί πῆγε γιά ἐκπαίδευση στήν Χίο. Ἀπό τήν Χίο μετατέθηκε στό Καλπάκι Ἰωαννίνων καί ἀπό τό Καλπάκι στήν Δράμα.

Στήν Δράμα ὁ λοχαγός του τόν ἐπέλεξε μαζί μέ ἄλλους 9 στρατιῶτες νά ἀποτελέσουν ἕνα ἐκτελεστικό ἀπόσπασμα, διότι σέ λίγες ἡμερες ἔπρεπε στό πεδίο τῆς βολῆς νά ἐκτελέσουν ἕναν πού εἶχε καταδικαστεῖ σέ θανατική ποινή. Ἀμέσως παρουσιάστηκε στόν Διοικητή του καί τοῦ ζήτησε τήν ἀπαλλαγή, διότι προτίθεται νά γίνη ἱερέας, καί τοῦ εἶπε ὅτι αὐτό θά εἶναι κώλυμα γιά τήν ἱερωσύνη του. Ὁ Διοικητής του τόν ἀπάλλαξε καί ἔτσι ἡσύχασε.

Μετά τήν Δράμα ὑπηρέτησε στήν Κομοτηνή. Τίς τελευταῖες ἡμέρες τῆς ἀπολύσεώς του, μαζί μέ ἄλλους ἀπολυομένους στρατιῶτες, πῆγαν ἀπό τό στρατόπεδο στήν Κομοτηνή γιά νά βγάλουν φωτογραφίες γιά τό ἀπολυτήριο. Στήν συνέχεια πῆγαν σ’ ἕνα καφενεῖο, ὅπου ἦταν μέσα ἀρακτοί μουσουλμάνοι. Ἔπιασε κουβέντα μέ κάποιον χωρίς νά ξέρη ποιος εἶναι καί ἡ συζήτηση στρεφόταν γύρα ἀπό τόν Χριστό καί τόν Μωάμεθ. Ὁ μουσουλμάνος τοῦ ἔλεγε ὅτι ὁ Μωάμεθ εἶναι ἀνώτερος ἀπό τόν Χριστό, αὐτός ἔλεγε «ὁ Χριστός εἶναι ἀνώτερος ἀπό τόν Μωάμεθ». Κάποια στιγμή ρώτησε τόν μουσουλμάνο:

-Τί εἶσαι ἐσύ καί φορᾶς διαφορετικά ροῦχα; Τοῦ ἀπάντησε:

-Εἶμαι ὁ Ἰμάμης τῆς περιοχῆς.

Δέν γνώριζε τί βαθμός εἶναι ὁ Ἰμάμης καί τοῦ εἶπε:

-Εἶσαι σάν τούς παπᾶδες τούς δικούς μας; Ὁ Ἰμάμης του εἶπε:

-Ὄχι, εἶμαι σάν τόν Δεσπότη τόν δικό σας. Ρώτησε τόν Ἰμάμη:

-Τί λέει τό κοράνιο γιά τόν δικό μας Χριστό; Ὁ Ἰμάμης τοῦ λέει:

-Λέει ὅτι ὁ Χριστός θά ἔρθη μία ἡμέρα καί θά κρίνη τόν κόσμο. Ἀμέσως ὁ Βασίλης τοῦ ἀπάντησε:

-Ἀφοῦ θά ἔρθε μία ἡμέρα νά κρίνη τόν κόσμο ἄρα θά κρίνη καί τόν Μωάμεθ τόν δικό σου.

Ὁ Ἰμάμης ἔμεινε ἄφωνος. Οἱ ἄλλοι μουσουλμάνοι περίμεναν τήν ἀπάντηση ἀλλά δέν ἔβγαλε μιλιά.

Μόνον τοῦ εἶπε:

-Μπορεῖ, παιδί μου, μπορεῖ νά εἶναι καί ἔτσι.

«Τότε πῆρα φόρα ἐγώ καί ἄρχισα νά τοῦ μιλάω γιά τόν Χριστό. Ὅλοι μᾶς παρακολουθοῦσαν, ἀλλά δέν μίλαγε κανείς. Τόν ἄφησα μετά καί πήγα στήν μονάδα μου», διηγεῖτο ἀργότερα.

Κατά τήν διάρκεια τῆς θητείας του στήν Κομοτηνή, ὁ πατέρας του τοῦ ἔστειλε γράμμα πού του ἔλεγε: «Σου βρῆκα κοπέλλα γιά νά παντρευτῆς· ἔδωσα τόν λόγο μου, καί ὅταν θά ἔρθης μέ ἄδεια, θά πᾶς νά τήν δῆς».

Ἀπολύθηκε ἀπό τόν στρατό, ἦρθε στό σπίτι του καί προετοιμαζόταν γιά τόν γάμο. Στό διάστημα αὐτό, τόν κάλεσε ὁ ἄντρας τῆς ἀδελφῆς τῆς νύφης, νά τόν ἐπισκεφθῆ στό κονάκι του ἕνα βράδυ. Πῆρε ἕναν ἐξάδελφό του καί πῆγαν. Κάθησαν κουβέντιασαν λίγο, στήν παρέα ὑπῆρχε κι ἄλλος ἕνας χωριανός πού εἶχε γραμμόφωνο κι ἔβαζε πλάκες μέ τραγούδια νά διασκεδάσουν· σηκώθηκε ὁ μπατζανάκης του γιά χορό, κάλεσε καί τόν Βασίλη, ἀλλά ὁ Βασίλης λέη: «Ἐγώ δέν χορεύω, γιατί ἕνας χορός ἦταν αἰτία νά χάση ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος τήν ζωή του». Προσπάθησε ν' ἀνοίξη συζήτηση γιά θρησκευτικά θέματα, ἀλλά δέν κατεῖχαν ἀπό αὐτά. Ἔπεσαν νά κοιμηθοῦν, ποῦ νά κλείση μάτι, ἄκουσε τήν κουνιάδα του νά λέη «ὤχ!», ἀδελφούλα μου, ποῦ σέ δίνουμε; αὐτός οὔτε χορό δέν ξέρει». Κατά τίς 04:00΄ τό πρωΐ φώναξε ἡ πεθερά του ἀπό τήν ἀπέναντι καλύβα «Μαρία, βγῆκε τό ἄστρο». Αὐτό ἦταν σύνθημα γιά νά τούς ξυπνήση νά πάρη τό ἐξαδελφό του νά φύγουν γιά τό χωριό, μή τους δῆ κανένα μάτι. Στό μυαλό του ἔβαλε τήν σκέψη ὅτι τό προξενιό θά χαλάση. Καί ἀπάντησε μέσα του: «Ἄς χαλάση, ἀρκεῖ νά μήν εἶμαι ἐγώ ἡ αἰτία, γιατί δέν θά μπορέσω νά γίνω παπᾶς».

Παραμονή τοῦ γάμου του βγῆκε στήν Ἐθνική ὁδό νά πάη στήν Φιλιππιάδα μέ τό

λεωφορεῖο, νά κουρευτῆ, νά εἶναι ἕτοιμος γιά γαμπρός. Στήν στάση πού περίμενε τό λεωφορεῖο συνάντησε μία ἡλικίωμένη γυναῖκα. Ἄρχισε νά τόν ρωτάη διάφορα. Ἀπό τήν συζήτηση φάνηκε ὅτι ἡ γυναῖκα αὐτή ἦταν θεία τῆς νύφης.

Δέν γέμισε τό μάτι τῆς θειᾶς τῆς νύφης, γιατί ὁ Βασίλης ἦταν πολύ ἀδύνατος. Ὅταν πῆγε στόν στρατό, ζύγιζε 39 ὀκάδες.

Τήν νύφη ὁ Βασίλης τήν εἶδε στά στέφανα, πού ἔγιναν στόν Ναό τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Ὁ πατέρας του εἶχε ἑτοιμάσει τραπέζι, κάλεσε καί ὀργανοπαῖκτες μέ τήν νύφη νά χορέψουν. Δέν σηκώθηκε γιά χορό καί μερικοί εἶπαν: «Κρῖμα πού ξενυχτήσαμε, χάσαμε τό μεροκάματο», γιατί δέν πῆγαν γιά δουλειά τήν ἑπομένη, περιμένοντας νά δοῦν τόν γαμπρό νά χορεύη. Δέν χόρεψε ποτέ στήν ζωή του.

Μέ τη σύζυγό του Φωτεινή ἀπέκτησαν ὀκτώ παιδιά· ἕνα χάθηκε βρέφος ὀλίγων ἡμερῶν· ἐνῶ ἐπέζησαν πέντε ἀγόρια καί δύο κορίτσια.

Μετά τό γάμο του ὁ Βασίλης ἄρχισε νά δουλεύη μεροκάματο. Πῆγε στήν Ἀθήνα, δούλεψε στό Πέραμα τοῦ Πειραιᾶ. Συναντήθηκε μέ ἕναν φίλο του ἀπό τόν στρατό, τόν μετέπειτα ἀρχιμανδρίτη Ἰγνάτιο Μουντουκαλάκη ἀπό τό Ἡράκλειο Κρήτης. Τήν ἐποχή ἐκείνη ὁ ἀείμνηστος Ἐπίσκοπος Φλωρίνης κ. Αὐγουστῖνος Καντιώτης ἦταν ἱεροκήρυκας στήν Ἀθήνα. Μαζί μέ τόν φίλο του παρακολουθοῦσαν ὁμιλίες τοῦ π. Αὐγουστίνου.

Στήν συνέχεια πῆγε γιά ἐργασία στό Καλέντζι Ἀχαΐας. Μετά ἔπιασε δουλειά στήν Λυσιμαχία Αἰτωλοακαρνανίας σέ ἀποστραγγιστική γαλαρία. Δουλειά δύσκολη, νερά πολλά μέσα στήν γαλαρία, πάντα βρεγμένος. Ἦταν καί ἄλλοι συγχωριανοί του ἐκεῖ. Ἔμειναν σέ μία παράγκα καί σ’ ἕνα βαρέλι ἔβαζαν φωτιά γιά νά στεγνώσουν τά ροῦχα τους καί τίς μπότες. Ὅπου ἐργάστηκε, Κυριακή δέν πῆγε ποτέ γιά δουλειά. Τόν φοβέριζαν οἱ ἐπιστάτες καί οἱ ἐργοδηγοί, λέγωντας: «Ἂν δέν ἔρθης τήν Κυριακή γιά δουλειά, θά σέ διώξωμε». Τήν Δευτέρα τό πρωΐ πήγαινε γιά δουλειά, δέν τοῦ ἔλεγε κανένας τίποτα, δούλευε κανονικά.

Κάποτε παραμονή τῆς ἁγίας Βαρβάρας, πρότεινε καί στούς ἄλλους νά μήν ἐργαστοῦν αὐτή τήν ἡμέρα, διότι ἐκτός ἀπό προστάτης τοῦ Πυροβολικοῦ ἡ ἁγία Βαρβάρα εἶναι καί προστάτης τῶν ἐργαζομένων στά ὑπόγεια ἔργα. Ἕνας Ἀγρινιώτης ἀντέδρασε καί τοῦ ἐπιτέθηκε λέγοντας:

-Μᾶς ἔφαγες μέ τούς Ἁγίους σου. Ἂν ὑπάρχουν Ἅγιοι, νά μέ κάνουν νά σπάσω τό πόδι μου. Τοῦ λέει:

-Ἀφοῦ τό θέλεις ἐσύ νά τό σπάσης, ἄς τό σπάσης· ἐγώ δέν θέλω νά τό σπάσης.

Τήν ἐπόμενη, ἀνήμερα τῆς ἁγίας Βαρβάρας, θά ἔκαναν ἀνατίναξη στήν γαλαρία. Πῆραν ὅλοι τά προστατευτικά μέτρα, ἔβαλαν καί ἀνατρεπόμενα αὐτοκίνητα στήν εἴσοδο τῆς γαλαρίας, κάλυψαν καί μέ μουσαμάδες τήν εἴσοδο. Οἱ ἐργαζόμενοι συγκεντρώθηκαν ἔξω ἀπό τήν γαλαρία, πίσω ἀπό τά φορτηγά αὐτοκίνητα. Γίνεται ἡ ἀνατίναξη, μία πέτρα φεύγει μέσα ἀπό τήν γαλαρία, περνάει κάτω ἀπό τά αὐτοκίνητα καί πάει καί χτυπάει τόν Ἀγρινιώτη. Τόν μετέφεραν στό Νοσοκομεῖο Ἀγρινίου, ἀλλά δέν τόν κράτησαν ἐκεῖ, γιατί ἡ ζημιά ἦταν μεγάλη καί τόν μετέφεραν στήν Ἀθήνα. Ἔκτοτε ἔγινε πιστός καί ἔστελνε μέ γνωστούς του χαιρετίσματα στόν Βασίλη.

Στή συνέχεια ἐργάστηκε στό Καστράκι, πάλι στήν Αἰτωλοακαρνανία. Πάλι ἀντιμετώπισε τό ἴδιο πρόβλημα, γιατί δέν ἐργαζόταν τίς Κυριακές. Τήν ἐπίβλεψη τοῦ ἔργου τήν εἶχαν οἱ Ἀμερικανοί. Ἕνας ἐργοδηγός τόν πίεζε πολύ νά δουλέψει τήν Κυριακή, ἀλλά αὐτός ἦταν ἀνένδοτος, λέγοντας κοφτά «δέν ἔρχομαι γιά ἐργασία τήν Κυριακή». Τόν πῆγε στόν Ἀμερικανό καί τοῦ λέει: «Αὐτός ὁ ἐργάτης δέν ἔρχεται γιά ἐργασία τήν Κυριακή, τί νά τόν κάνω;». Ρωτάει μέ τόν διερμηνέα ὁ Ἀμερικανός: «Γιατί δέν πάει γιά ἐργασία τήν Κυριακή;». Τοῦ ἀπαντάει ὁ Βασίλης: «Τήν Κυριακή πάω στήν Ἐκκλησία, γιατί ἡ Κυριακή εἶναι ἀφιερωμένη στόν Κύριο». Αὐτό ἄρεσε στόν Ἀμερικανό καί ἔδωσε ἐντολή νά μήν ἐργάζεται τήν Κυριακή, τόν πῆρε καί ἀπό τήν ἐργασία πού ἔκανε καί τοῦ ἀνέθεσε ξεκούραστη ἐργασία· τόν εἶχε ὑπό τήν προστασία του. «Πέρασα πολύ καλά μ’ αὐτόν τόν ἄνθρωπο», ἔλεγε.

Στήν συνέχεια ἦρθε καί ἔπιασε ἐργασία στόν Ἅγιο Θωμᾶ στήν Πρέβεζα, σέ Λατομεῖο. Τήν ἐποχή ἐκείνη ἄρχισε ἡ διαπλάτυνση τῆς Ἐθνικῆς ὁδοῦ Ἄρτας-Ἰωαννίνων. Ἐργάστηκε σχεδόν 9 χρόνια πότε στό Λατομεῖο, πότε ἐπί τῆς Ἐθνικῆς ὁδοῦ καί ἀρκετά καλοκαίρια σ’ ἕνα μηχάνημα πού ἔλιωνε πίσσα γιά ἀσφαλτόστρωση στόν ἴδιο ἐργοδότη.

Μία ἡμέρα μέ ἄλλους τέσσερις ἤ πέντε ἐργάτες ἐργαζόταν κοντά στό φράγμα τοῦ ποταμοῦ Λούρου. Κατά μῆκος τῆς ὁδοῦ μέχρι καί τήν Φιλιππιάδα ὑπῆρχαν διάφορα συνεργεῖα. Ἡ ἑταιρεία εἶχε ἁπλώσει τηλεφωνικό καλώδιο καί ἐπικοινωνουσε ὁ ἐπιστάτης μέ τούς μηχανικούς καί ἐργοδηγούς μέ τηλέφωνο. Καθώς ἐργαζόταν κοντά στήν γαλαρία τοῦ Ρωμαϊκοῦ ὑδραγωγείου, ἕνας ἐπιστάτης ἄρχισε νά φωνάζη καί νά βρίζη τούς ἐργάτες. Πῆγε καί στόν Βασίλη κοντά, ἔσκαβαν ἕνα χαντάκι καί ἄρχισε νά τά βάζη μέ τήν Ἐκκλησία καί τούς παπᾶδες. Ὑπῆρχε μία ἀραιή νέφωση, ὁ ἐπιστάτης πῆγε μέ νεῦρα κοντά στόν Βασίλη καί τοῦ λέει: «Ἄχ! ἐσεῖς οἱ παπᾶδες καί πῆγε νά τον πιάση ἀπό τά γένεια, ἐνῶ ἦταν λαϊκός καί χωρίς γένεια ὁ Βασίλης. Τότε πέφτει ἕνας κεραυνός, πολύ κοντά τους καί σείστηκε ἡ γῆ. Ὁ ἐπιστάτης κοκκάλωσε τοῦ δέθηκε ἡ γλῶσσσα. Ὁ Βασίλης ὄρθιος μέ τό φτυάρι στό χέρι, σάν νά μήν εἶχε συμβῆ τίποτα. Τόσο δυνατός ἦταν ὁ κεραυνός, πού πέταξε στόν ἀέρα τό μαγνητικό τηλέφωνο πού ἦταν κοντά καί χτύπησε ἕναν ἐργάτη στόν αὐχένα. Ὁ ἐπιστάτης φώναξε τραυλίζοντας καί κάτωχρος, νά πᾶνε νά κρυφτοῦν στήν τρύπα τῆς

«Βασίλισσας» (περιοχή πού εἶχε παρεκτραπῆ τό ὄχημα τῆς βασίλσσας Φρειδερίκης πορευόμενη πρός Ἰωάννινα) καί στό σημεῖο αὐτό ὑπάρχει μία τρύπα.

Ὅλο αὐτό τό διάστημα πού ἐργαζόταν, ἔπαιρνε μαζί του τίς ἡμέρες τῆς νηστείας ἕνα κατσαρολάκι μέ κουρκούτι ἤ τηγανίτες καί τίς ἄλλες ἡμέρες ψωμί καί τυρί. Στήν μεσημεριανή ἀνάπαυση αὐτός μετά τό γεῦμα εἶχε πάντα καί ἕνα βιβλίο μαζί του καί διάβαζε μέχρι τήν ἔναρξη τῆς ἐργασίας. Τό σαρανταήμερο τῶν Χριστουγέννων πήγαινε πρῶτα στήν Λειτουργία καί στήν συνέχεια γιά ἐργασία.

Τόν Βασίλειο, ἐνῶ ἐργαζόταν τόν ἔτρωγε ὁ πόθος γιά τήν ἱερωσύνη καί περίμενε πότε θά βγῆ νόμος γιά νά γίνη ἱερέας, ἔστω καί σε ἀκριτική περιοχή. Τόν ἐνημέρωσε ὁ ἱερέας τοῦ χωριοῦ, ὁ μακαριστός π. Ἰωάννης Ἔξαρχος καί ὁ ἱερομόναχος π. Μελέτιος Συρμακέσης, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἐπαφές μέ τόν μακαριστό Ἐπίσκοπο Νικοπόλεως κ. Στυλιανό. Τοῦ ἔλεγαν: «Καλά πᾶνε τά πράγματα, λίγο ὑπομονή ἀκόμα». Ἐργαζόταν σέ Λατομεῖο κοντά στό χωριό ὅταν ο παπα-Γιάννης τόν εἰδοποίησε νά πᾶνε στήν Πρέβεζα στόν Δεσπότη, γιατί σέ λίγες ἡμέρες θά μπορῆ νά χειροτονηθῆ. Ἀμέσως παράτησε τήν βαριά καί τό σκαπάνι κι ἔφυγε γιά τό χωριό. Πῆγαν τήν ἑπομένη στήν Πρέβεζα, ἀκολούθησε τίς διαδικασίες γιά τήν χειροτονία καί τήν 1η Αὐγούστου χειροτονήθηκε διάκονος στό χωριό Ἐκκλησιές Πρεβέζης καί στίς 2 Αὐγούστου 1970 χειροτονήθηκε ἱερέας στόν Ἅγιο Γεώργιο. Κάθε χρόνο στίς 2 Αὐγούστου λειτουργοῦσε γιά νά δοξάση τόν Θεό πού ἔγινε λειτουργός Του. Ζήτησε ἀπό τόν παπα-Γιάννη νά κάνη σαρανταλείτουργο, γιά νά εἶναι καί αὐτός κοντά του νά τόν καθοδηγῆ. Στό ἀναλόγιο ψάλτης ἦταν ἡ ἐνάρετη (Ἐρρικέτη) Κέτη Πατέρα, πού τήν εἶχε γνωρίσει τό 1959 καί εἶχε βαφτίσει ἡ Κέτη καί μία του θυγατέρα.

Μία ἡμέρα καθώς ἦταν στήν Προσκομιδή καί ἔβγαζε τίς μερίδες, ἔνοιωσε πίσω νά εἶναι κάποιος. Γύρισε καί βλέπει τόν παπα-Γιώργη τόν Ζάβαλη, ἐφημέριο στόν Κερασῶνα. Ἔκανε τήν σκέψη «νά τελειώσω τήν Προσκομιδή καί μετά θά τοῦ μιλήσω». Ὅταν τελείωσε δέν τόν εἶδε, καί ρώτησε τόν παπα-Γιάννη:

-Ποῦ πῆγε ὁ παπα-Γιώργης; Αὐτός τοῦ λέει:

-Ποιός παπα-Γιώργης;

-Ὁ παπα-Γιώργης ὁ Ζάβαλης ἦταν ἐδῶ καί μέ παρακολουθοῦσε πῶς ἔβγαζα τίς μερίδες.

Ρώτησε καί τήν Κέτη Πατέρα:

-Ποῦ πῆγε ὁ παπα-Γιώργης; Τοῦ ἀπάντησε:

-Δέν εἶδα κανένα παπα-Γιώργη.

Ἐκείνη τήν στιγμή βλέπει τόν παπα-Γιώργη νά βγαίνει ἀπό τόν ναό. Δέν ἔδωσε συνέχεια στό θέμα αὐτό.

Ἄρχισε μέ ζῆλο νά ἐκτελῆ τά καθήκοντά του στήν ἐνορία. Οἱ περισσότεροι δέν γνώριζαν περί νηστείας, ἐκκλησιασμοῦ, ἐξομολογήσεως, θείας Κοινωνίας. Ἄρχισε τό κήρυγμα τίς Κυριακές καί τίς μεγάλες ἑορτές, μέ ἀναφορά στό Εὐαγγέλιο τῆς ἡμέρας καί στόν βίο τοῦ ἑορταζόμενου Ἁγίου. Τόν ἄκουγαν μέ προσοχή καί τόν σέβονταν πάρα πολύ. Ἄν ἄκουγε κάποιον νά βλασφημάη, ἀμέσως τόν παρατηροῦσε. Ἄν ἔβλεπε στό καφενεῖο Τετάρτη καί Παρασκευή νά καταπατοῦν τίς νηστεῖες, τους ἔλεγχε.

Κάθε Κυριακή μετά τήν θεία Λειτουργία ἔκανε Κατηχητικό μέσα στόν ναό, διότι δέν ὑπῆρχε ἄλλη αἴθουσα.

Μία ἡμέρα τόν συνάντησε μία μητέρα καί τοῦ λέει:

-Τί νά κάνω παππούλη μου, τό παιδί μου βλαστημάει. Πές του κάτι νά διορθωθεῖ. Ἦταν μαθητής τοῦ Δημοτικοῦ ὁ νεαρός.

-Καλά, τῆς λέει, θά τόν βρῶ ἐγώ καί θά τοῦ πῶ.

Τήν Κυριακή στό Κατηχητικό, ἀφοῦ ἀνέπτυξε τό θέμα στά παιδιά, τους εἶπε:

-Κάποιος ἐδῶ μέσα βλασφημάει τόν Θεό. Τί νά κάνωμε αὐτόν;

Ὁ νεαρός ἔσκυψε τό κεφάλι. Μερικά παιδιά εἶπαν «νά τόν δείρωμε». Τους λέει «ὄχι, δέν θά τόν δείρωμε, θά τόν φτύσωμε». Κι ἕνα-ἕνα τά παιδιά πῆγαν καί τόν ἔφτυσαν. Ἔκτοτε ὁ νεαρός δέν ξαναβλασφήμησε, ἔγινε δέ πολύ καλό παιδί.

Τό 1973 ἕνας νεαρός πού εἶχε παντρευτεῖ στήν Ἀθήνα καί ἔγινε ἀπό τήν σύζυγό του χιλιαστής, ἐπέστρεψε στό χωριό. Στό σπίτι τῆς οἰκογενείας του ὁ παπα-Βασίλης ἔμεινε πολλά βράδια, διότι ἦταν συγγενής μέ τήν μητέρα του χιλιαστή.

Μία ἡμέρα πῆγε νά τόν συναντήση. Ἦταν ἡ ὥρα πού ἔλεγε στόν πατέρα του καί τήν μάννα του ὅτι ὅλα αὐτά τά βουνά πού βλέπετε, μία ἡμέρα θά γίνουν περιβόλια, θά εἶναι γεμάτος πορτοκαλιές. Κάθησε καί ἔπιασε κουβέντα μαζί του. Ἔβγαλε καί τήν Ἁγία Γραφή ὁ χιλιαστής καί ἔλεγε στόν παπᾶ: «Νά, τό λέη ἐδῶ, θά γίνη αὐτό». Ὁ παπᾶς καταρτισμένος σέ ἀντιαιρετικά θέματα, τοῦ ἐξηγοῦσε «αὐτό ἑρμηνεύεται ἔτσι καί ὄχι ὅπως τό λέτε ἐσεῖς». Ἔκαναν συζήτηση γύρω στίς τέσσερις ὧρες. Τοῦ ἐξηγοῦσε, γιατί ἡ Παναγία λέγεται Θεοτόκος, γιατί ὁ Χριστός δέν εἶναι κτῖσμα ἀλλά Θεός, γιατί ἔχομε τίς εἰκόνες, γιατί κάνομε τόν σταυρό μας. Ὁ χιλιαστής ἀποστομώθηκε, δέν μποροῦσε νά ἀπαντήση, ἀλλά ἦταν ἀμετανόητος. Ἔφτασαν στήν συζήτηση γιά τήν Δευτέρα Παρουσία. Τοῦ λέει ὁ χιλιαστής:

-Τό 1975 θα γίνη ἡ Δευτέρα Παρουσία.

-Εἶσαι σίγουρος; τοῦ λέει ὁ παπα-Βασίλης.

-Ναί ἑκατό τοῖς ἑκατό, θά γίνη ἡ Δευτέρα Παρουσία τό 1975.

-Ἄν δέν γίνη, τότε ἐσύ τί θά κάνης;

-Ἄν δέν γίνη, τοῦ λέει ὁ χιλιαστής, ἐγώ δέχομαι νά μέ θάψετε ζωντανό, ἀλλά εἶμαι σίγουρος ὅτι θά γίνη.

-Ἄν αὐτά πού λές, τοῦ λέει ὁ παπᾶς, μπορεῖς νά τά ὑπογράψης σέ χαρτί;

-Ναί, τά ὑπογράφω.

Τόν ἔβαλε καί ὑπέγραψε ὅτι τό 1975 θά γίνη ἡ Δευτέρα Παρουσία καί ὅτι, ἄν δέν γίνη, δέχεται νά τόν θάψουν ζωντανό. Τότε λέει ὁ πατέρας τοῦ χιλιαστή: «Καλά, σ' ἔστειλα, βρέ παιδάκι μου στήν Ἀθήνα, γιατί γύρισε ζουρλός;».

Πέρασε τό 1975 καί μετά ἀπό 3 χρόνια ὁ παπα-Βασίλης συνάντησε στήν Φιλιππιάδα τόν χιλιαστή καί τοῦ λέει: «Τί ἔγινε μέ ἐκείνη τήν ὑπόσχεση; Δέν ἔγινε ἡ Δευτέρα Παρουσία, θά τηρήσης τήν ὑπόσχεσή σου; Πότε θά σέ θάψωμε». Ὁ χιλιαστής ἔκανε σάν νά ἤθελε νά κλάψη· δέν ἤξερε τί νά πῆ. Ὁ παπα-Βασίλης κρατοῦσε μία τσάντα μέ πορτοκάλια τοῦ δίνει ἕνα καί τοῦ λέει: «Πάρτο, εἶναι ἀπό τό Ξηροβούνι, ἀπ' αὐτό πού λες ἐσύ ὅτι θά γίνη περιβόλι». Τό χαρτί μέ τήν ὑπογραφή τοῦ χιλιαστή τό κράτησε ὁ παπα-Βασίλης στήν βιβλιοθήκη του. Παρέμεινε μέχρι σήμερα ἀμετανόητος ὁ χιλιαστής, ἀλλά εἶναι οἰκονομημένος, δηλαδή εὐκατάστατος ἀπό τήν ὀργάνωσή τους.

Κάποτε πῆγε μία γυναῖκα καί τοῦ λέει:

-Παππούλη, ὁ πεθερός μου δέν εἶναι καλά, θά πεθάνη, να 'ρθης νά τόν κοινωνήσης.

Τήν ρώτησε ἄν ἐξομολογήθηκε. Τοῦ λέει:

-Δέν ἔχει ἐξομολογηθεῖ ποτέ.

-Καλά, θά ἔρθω ἐγώ στό σπίτι.

Πῆγε καί ρώτησε τόν ἄρρωστο.

-Νικόλα, πῶς εἶσαι;

-Δέν εἶμαι καλά.

-Σέ βλέπω ὅτι δέν εἶσαι καλά· καί τί θά κάνωμε τώρα;

-Νά, ἔλεγα, νά κοινωνήσω, μπορεῖ νά πεθάνω.

-Ναί, ἀλλά γιά νά κοινωνήσης, καλά θά ἦταν πρῶτα νά ἐξομολογηθῆς.

-Ἔτσι πρέπει νά κάνω, παπᾶ μου, λέει ὁ Νικόλας.

Ἐξομολογήθηκε, πῆγε ὁ παπᾶς στήν Ἐκκλησία πῆρε τήν θεία Κοινωνία, τόν κοινώνησε καί τήν ἄλλη ἡμέρα πέθανε ὁ Νικόλας.

Κάθε χρόνο περνοῦσε τήν παραμονή τῶν Θεοφανείων μέ τόν Ἁγιασμό ἀπό ὅλα τά σπίτια τοῦ χωριοῦ· τό ἴδιο ἔκανε καί τήν 1η Σεπτεμβρίου, ἀρχή τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους. Σ’ ἕνα σπίτι μπῆκε στήν αὐλή κρατώντας τό κατσαρολάκι μέ τόν Ἁγιασμό καί τόν Σταυρό καί τήν ὀμπρέλλα του. Ὁ νοικοκύρης εἶχε ἕνα σκυλί πολύ ἄγριο, πού ὅρμησε στόν παπᾶ. Ὁ παπα-Βασίλης προσπαθοῦσε νά τό φοβίση μέ τήν ὀμπρέλλα, ἀλλά αὐτό ὁρμοῦσε καταπάνω του. Δαγκώνει τό πετραχήλι του καί μέ τό δάγκωμα βγάζει ἕνα οὐρλιαχτό τό σκυλί καί τρομαγμένο ἔφυγε νά κρυφτῆ πίσω ἀπό μία ἀποθήκη καί οὔτε ξαναγαύγισε.

Κάποτε ἔκανε μία οἰκογένεια Λειτουργία στό Ἐξωκκλήσι τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς. Ὅταν τελείωσε ὁ παπα-Βασίλης ξεκίνησε μέ τά πόδια νά πάη στό χωριό του. Ἀφοῦ βγῆκε ἀπό τό μονοπάτι σ’ ἕνα ἀγροτικό δρόμο, ξαφνικά φύσηξε ἕνας ἀέρας ἀπό τήν Ἀνατολή πρός τήν Δύση. Ἦταν τέτοιος ἀέρας στό συγκεκριμένο σημεῖο καί μέ συγκεκριμένη διάσταση, πού πέρασε ἀπό τό σημεῖο πού ἦταν ὁ παπᾶς καί ἄνοιξε ἕνα διάδρομο, σάν ἀεροδιάδρομο. Λύγισε τούς θάμνους καί ἔμειναν οἱ θάμνοι πάνω στήν γῆ λυγισμένοι, σέ μία ἀπόσταση 500 μέτρων μῆκος καί 50 μέτρα πλάτος. Ὁ παπα-Βασίλης δέν ἔπαθε τίποτε. Τοῦ φάνηκε παράξενο τό φαινόμενο αὐτό καί ἔλεγε: «Δέν ἦταν ἀέρας αὐτός, κάτι ἄλλο ἦταν».
Διηγεῖται ἡ πνευματική του κόρη κυρία Ἀντιγόνη Ντάτση: «Ὅταν εἶχα προβλήματα ὑγείας ἤ εἶχαν τά παιδιά ἐξετάσεις ἤ ὅποιο πρόβλημα εἴχαμε, πήγαινα νά μέ σταυρώση καί νά προσευχηθῆ. Κάποτε πῆγα τήν κόρη μου Παρθένα νά τήν σταυρώση, γιατί εἶχε πέτρα στήν χολή καί θά ἔκανε ἐγχείρηση. Τῆς λέει: ΄΄ Μήν πᾶς, Παρθένα, καί σέ τρυπᾶνε τζάμπα· δέν ἔχεις τίποτε΄΄. Ὅμως οἱ γιατροί μᾶς περίμεναν. Κάναμε ξανά ὅλες τίς ἐξετάσεις καί ὑπέρηχο, ἀλλά οἱ γιατροί δέν βρῆκαν τίποτε. Ὁ Διευθυντής τῆς Χειρουργικῆς εἶδε καί αὐτός τόν ὑπέρηχο. Ἀπορημένοι οἱ γιατροί ἔλεγαν: ΄΄ Ἦταν ἀδύνατο νά ἔπεσε ἡ πέτρα στήν θέση πού ἦταν· δέν ἐξηγεῖται΄΄. Ἐμεῖς ὅμως πιστεύουμε ὅτι μέ τίς εὐχές τοῦ παππούλη μας ὁ Θεός μᾶς βοήθησε καί ἡ κόρη μας ἀπέφυγε τό χειρουργεῖο».

Κάποτε ἦρθε μία οἰκογένεια πού ἡ κόρη τους εἶχε πρόβλημα. Παρακάλεσαν τόν παπα-Βασίλη νά τήν διαβάση. Κουβέντιασαν ἔξω ἀπό τόν Ναό καί διέκρινε ὅτι ἡ κοπέλλα εἶχε κάποιο δαιμόνιο, πού ἦταν αἰτία τοῦ προβλήματος. Μπῆκαν στόν Ναό καί ἄρχισε νά διαβάζη ἐξορκισμούς. Ἡ κοπέλλα ἄρχισε νά φωνάζη καί νά χτυπιέται. Τήν κρατοῦσαν τ' ἀδέρφια της. Αὐτή ἔβριζε τόν παπᾶ καί τόν ἀποκαλοῦσε τραγόπαπα. Ὅταν ὁ παπα-Βασίλης ἀνέφρε τό ὄνομα τῆς Παναγίας, τότε αὐτή φώναζε πιο πολύ καί ἔλεγε: «Δέν θέλω νά ἀκούσω αὐτό τό ὄνομα», καί ἔλεγε χυδαῖες λέξεις γιά τήν Παναγία. Ὅταν πήγαινε ὁ παπᾶς νά τῆς ἀκουμπήση τόν Σταυρό, φώναζε: «Μή καῖς», καί ἔλεγε ἀκατανόμαστες φράσεις γιά τόν Χριστό. Τήν κρατοῦσαν γερά τ' ἀδέλφια της, γιατί ἐπετίθετο στόν παπᾶ, τόν κλωτσοῦσε, τόν ἔφτυνε. Ὁ παπάς ὄρθιος διάβαζε. Στό τέλος ἡ κοπέλλα ἦταν πολύ ἐξαντλημένη. Ὑποβαστάζοντάς τήν τήν μετέφεραν γιά νά μπῆ στό αὐτοκίνητο. Αὐτό ἐπαναλήφθηκε τρεῖς φορές. Τήν Κυριακή ἦρθε μέ τούς γονεῖς της νά λειτουργηθοῦν στόν Ἅγιο Νεκτάριο, ἀσπάστηκε τίς εἰκόνες, προσκύνησε, ἔκανε τόν σταυρό της, ἦταν μια χαρά, περίμενε στό τέλος τῆς Λειτουργίας νά εὐχαριστήση καί τόν παπᾶ. Τόν εὐχαρίστησαν καί πάλι, ὅταν ὁ παπᾶς πῆρε ἐξιτήριο ἀπό τό Νοσοκομεῖο τῆς Ἄρτας, ὅπου εἶχε νοσηλευθῆ γιά κάποιο πρόβλημα ὑγείας πού εἶχε. Ὅταν τόν εἶδαν οἱ γονεῖς της καί τ' ἀδέλφια της, ἔτρεξαν νά φιλήσουν τό χέρι τοῦ παπᾶ, τόν ἀγκάλιαζαν, τόν εὐχαριστοῦσαν, δέν ξεκολλοῦσαν ἀπό πάνω του. Τούς ρώτησε «τί κάνει ἡ κοπέλλα», καί τοῦ εἶπαν «καλά εἶναι καί ἐργάζεται στό Ἀγρίνιο».
Ἀπό τότε πού χειροτονήθηκε ἱερέας ἐπιθυμοῦσε πολύ νά κάνη ἕνα μικρό Ναό κοντά στό σπίτι του. Ἄρχισε νά σκάβη, ἔσπαζε τούς βράχους μέ σφυρί καί καλέμι, διαμόρφωσε καί ἰσοπέδωσε τόν χῶρο, διότι ἦταν πλαγιά, ἄρχισε νά κουβαλάη ὑλικά, ἄμμο, τσιμέντα, ἀσβέστη. Δέν πήγαινε αὐτοκίνητο ἐκεῖ κοντά νά μεταφέρη τά ὑλικά καί τά μετέφερε μέ καρούλι πού προσάρμοσε πάνω σέ συρματόσχοινο. Ἔφτειαξε καί μία τροχαλία μέ χερούλι. Ἕνας γέμιζε τόν κουβᾶ, αὐτός γύριζε τήν τροχαλία καί ἀνέβαζαν τά ὑλικά. Ἔχτισε τόν Ναό, δεξιά κι ἀριστερά τοῖχο μέ πέτρα, δίπλα ἔφτειαξε ἕνα κελλάκι καί παραδίπλα μία βιβλιοθήκη καί τουαλέττα. Διαμόρφωσε καί τόν περίβολο τοῦ ναοῦ, πῆρε καντήλια, εἰκόνες γιά τό τέμπλο, θυμιατό, Μηνιαῖα, Παρακλητική, Εὐαγγέλιο, ὅλα ὅσα χρειάζεται ἕνας Ναός. Τά ἐγκαίνια τοῦ Ναοῦ ἔγιναν τόν Ὀκτώβριο τοῦ 1988 ἀπό τόν μακαριστό Μητροπολίτη Πρεβέζης κ. Μελέτιο. Εἶναι ὁ Ναός ἀφιερωμένος στήν Ἁγία Τριάδα, ἀνήκει δέ στήν Ἐξωτερική ἀποστολή. Ὅλα τά ἔσοδα τοῦ Ναοῦ πᾶνε στήν Ἐξωτερική Ἱεραποστολή, ἐκτός ἀπό ἕνα μικρό ποσό πού πάει στήν Μητρόπολη.

Αὐτό τόν Ναό τόν εἶχε ἀνάγκη, γιά νά κάνη τίς ἀκολουθίες του. Μέχρι τότε, τό Ἀπόδειπνο, τό Μεσονυχτικό καί τίς Ὧρες τίς διάβαζε σ' ἕνα μικρό δωματιάκι, πού οἱ διαστάσεις του ἦταν 4Χ3 καί ἐκεῖ εἶχε καί τό κρεββάτι του. Σ' αὐτό τό δωματιάκι ἔμεινε ἕνα βράδυ ὁ ὅσιος Παΐσιος, ὅταν ἦρθε νά δῆ τήν μητέρα τῆς Κέτης, ἡ ὁποία ἦταν κατάκοιτη καί τήν εἶχε σπίτι του. Εἶπε τότε ἡ Κέτη στόν ὅσιο Παΐσιο:

-Ἔκανες τόσο κόπο νά'ρθης νά δῆς τήν μάννα μου, εἶναι ταλαιπωρία γιά σένα.

-Δέν πειράζει, τῆς λέει, μέ τήν μάννα σου θά ἀνταμώσωμε μετά ἀπό 20 χρόνια.

Κανείς δέν κατάλαβε τότε τό νόημα τῶν λόγων τοῦ ὁσίου Παϊσίου. Πράγματι ἐκοιμήθη ὁ ὅσιος μετά ἀπό εἴκοσι χρόνια καί ἐπαληθεύτηκε ἡ πρόρρησή του.

Ἐκεῖνο τ’ ἀπόγευμα ἔπεσε ἀπό ἕνα ἀπότομο μέρος, ὕψους τρία μέ τέσσερα μέτρα, ἕνας γυιός τοῦ παπα-Βασίλη, ὁ Στέφανος, καί χτύπησε στό μέτωπο καί πρήστηκε τό κεφάλι του. Ἄκουσε τίς φωνές ὁ ὅσιος Παΐσιος καί πετάχτηκε ἔξω. Ἔβγαλε ἕνα λείψανο του Ἁγίου, σταύρωσε τό παιδί στό μέτωπό καί τό πρήξιμο χάθηκε.

Παλαιότερα, ὅταν ὁ ὅσιος Παΐσιος ἦταν στό Στόμιο Κονίτσης, ὁ παπα-Βασίλης ἔφτειαχνε τό σπίτι. Ὁ π. Παΐσιος τοῦ ἔστειλε ξυλεία γιά τήν σκεπή καί τό ταβάνι, πάρα πολύ καλά ξύλα καί καλά ἐπεξεργασμένα, πού διατηρήθηκαν ἀσαράκωτα μέχρι πού ὁ παπα-Βασίλης ἀντικατέστησε τήν σκεπή μέ πλάκα τσιμέντο, γιατί ἦταν μπροστά ἀπό τόν Ναό τῆς Ἁγίας Τριάδος καί κάλυπτε τήν θέα τῶν προσκυνητῶν τοῦ Ναοῦ.

Τήν μητέρα τῆς Κέτης τήν φρόντιζε ἡ πρεσβυτέρα μέχρι τό ἀπόγευμα πού ἐπέστρεφε ἡ Κέτη ἀπό τήν ἐργασία της. Στό δωμάτιο τῆς μητέρας τῆς Κέτης, στήν γωνία πρός Ἀνατολάς, εἶχε φτειάξει μέ σανίδια ἕνα εἰκονοστάσι. Ἔβαλε στό κέντρο μία εἰκόνα τῆς Παναγίας καί δεξιά καί ἀριστερά ἄλλες δύο εἰκόνες γιά να στηρίζουν τήν μεσαία εἰκόνα τῆς Παναγίας, γιατί εἶχε πεῖ ἡ Κέτη στόν παπα-Βασίλη: «Στερέωσέ τήν καλά, γιατί αὐτή ἡ εἰκόνα πέφτει, κι ὅταν πέση, κάποιος μέσα στό σπίτι πεθαίνει». «Καλά τήν ἔχω στερεωμένη, δέν πέφτει», τῆς λέει. Μία ἡμέρα, ἐνῶ καθόταν στό κάτω δωμάτιο ὁ παπα-Βασίλης, ἡ Κέτη καί ἄλλοι, ἀκοῦν ἕνα δυνατό χτύπημα στό ξύλινο πάτωμα τοῦ δωματίου τῆς μητέρας τῆς Κέτης. Ἀμέσως ἡ Κέτη εἶπε: «Ἔπεσε ἡ εἰκόνα». Τρέχουν, ἀνεβαίνουν πάνω, βρίσκουν τήν εἰκόνα πεσμένη στό κέντρο τοῦ δωματίου. Κοιτάζουν στό εἰκονοστάσι καί βλέπουν ὅτι οἱ ἄλλες δύο εἰκόνες ἦταν στή θέση τους, ἐνῶ πέφτοντας ἔπρεπε νά παρασύρη καί τίς ἄλλες δύο εἰκόνες. Σά νά τήν πῆρε χέρι καί τήν πέταξε κάτω. Λέη ἡ Κέτη:

-Ἡ μάννα μου θά πεθάνη.

-Πάψε, τῆς λέει ὁ παπα-Βασίλης.

-Ἄκου, τοῦ λέει ἡ Κέτη, θά πεθάνη.

Σέ λίγες ἡμέρες πέθανε ἡ γριά Ἐλένη καί τήν πῆγαν στήν Κόνιτσα. Ἦρθε ἡ Κέτη, πῆρε τήν εἰκόνα καί τήν ἔστειλε σ’ ἕνα Μοναστήρι στήν περιοχή τῆς Ἄρτας.

Ὁ παπα-Βασίλης ἀπό λαϊκός ἀκόμα ἔβγαζε δόντια. Ἦταν πρακτικός ὀδοντίατρος. Εἶχε μία εἰδική τανάλια καί ἔκανε τήν ἐξαγωγή, γιατί ἦταν δύσκολο τότε οἱ χωρικοί

νά πᾶνε στήν Φιλιππιάδα ἤ στήν Ἄρτα. Ἐπίσης μ’ ἕνα φυλλαράκι πού ἡ ἄκρη του ἦταν πριονωτή ἀπό ἕνα φυτό πού λέγεται «ριζάρι», θεράπευε ἀνθρώπους πού εἶχαν στό ματόφυλλο χαλάζιο, πού στό χωριό τό λέγανε «κριθαράκι». Τους ἄνοιγε τό ματόφυλλο, ἔκοβε λίγο τό «κριθαράκι», ἔτρεχε λίγο αἷμα, ἔπλαθε λίγο κερί καί σκέπαζε τό μάτι καί σέ πέντε λεπτά ἦταν καλά ὁ ἄνθρωπος.

Ἐπίσης φρόντιζε πάρα πολύ τά ἄρρωστα ζῶα. Μία φοράδα του, πού εἶχε ἀρρωστήσει, τήν ἔκανε καλά βάζοντας κάτω ἀπό τήν κοιλιά της ἕνα καζάνι μέ βραστό νερό καί μέσα φύλλα ὀσφάκας.

Ἦταν πολύ εὐλαβής καί πολύ προσεκτικός στά θεῖα. Κάποτε, ἐνῶ κοινωνοῦσε τους πιστούς, ἀπό μία γριούλα τῆς ἔπεσε ἀπό τό στόμα ἡ θεία Κοινωνία πάνω στό μάρμαρο. Σταμάτησε νά κοινωνῆ τόν κόσμο, ἔπεσε κάτω καί μέ τήν γλῶσσα γιά ἀρκετό χρόνο ἔγλειψε τό μάραμαρο. Στήν συνέχεια πῆρε οἰνόπνευμα, ἔβαλε φωτιά πάνω στό μάρμαρο καί μετά κοινώνησε τους ὑπόλοιπους πιστούς. Ὅ,τι ἱερό ἀντικείμενο δέν μποροῦσε νά χρησιμοποιηθῆ καί ἔπρεπε νά καταστραφῆ καί δέν καιγόταν, τό ἔρριχνε στό ποτάμι. Ἄν εὕρισκε πεταμένο κάτω ἕνα πλαστικό σταυρουδάκι ἤ κάτι χάρτινες εἰκονίτσες, τά μάζευε καί τά τοποθετοῦσε σέ μέρος φυλασσόμενο.

Ἤθελε μέσα στό Ναό τά Ἱερά Σκεύη ἤ ἄλλα ἀντικείμενα τοῦ Ναοῦ νά εἶναι σέ τάξη τοποθετημένα. Τήν στάχτη ἀπό τό θυμιατό, τήν ἀπέθετε ἐκτός τοῦ Ναοῦ, σέ μέρος πού νά μήν πατιέται. Στήν Ἁγία Τριάδα τήν στάχτη τήν ἀπέθετε στήν ρίζα μιᾶς βάτου, πού τοῦ εἶχαν φέρει δύο εὐσεβῆ ἀδέλφια ἀπό τό Σινᾶ, ἀπό τήν Βάτο τοῦ Μωϋσῆ. Εἶχε φτειάξει καί μία μαρμάρινη ἐπιγραφή τοποθετημένη μπροστά ἀπό τήν Βάτο, ὅπου ἔγραφε: «Παρελθών ὄψομαι, τό ὅραμα τό μέγα τοῦτο, ὅτι οὐ κατακαίεται ὁ Βάτος», (Ἔξοδ. γ. 3). Τά δέ ὑπόλοιπα ἀπό τό φυτίλι τοῦ κανδηλιοῦ ἤ ἄλλα ἀντικείμενα πού χρησιμοποιοῦσε στόν Ναό καί ἦταν ἄχρηστα, εἶχε ἕνα μέρος ὅπου τά ἔκαιγε.

Ὁ Ναός πού λειτουργοῦσε σέ μια γιορτή ἦταν παλαιός καί κυκλοφοροῦσαν μέσα σαῦρες, σκορπιοί, φίδια, ἀράχνες. Κάποτε ἔπεσε ἕνας σκορπιός μέσα στό Ἅγιο Ποτήριο μέ τήν θεία Κοινωνία. Τότε τεμάχισε τόν σκορπιό μέσα στό Ἅγιο Ποτήριο καί τόν κατέλυσε μέ τήν θεία Κοινωνία.

Ἄλλοτε πάλι, τοῦ ἔπεσε ἕνα κομμάτι γυαλί μέσα στό Ἅγιο Ποτήριο. Τό τεμάχισε, τό ἔκανε σκόνη καί τό κατέλυσε.

Κάποτε ἐπισκέφθηκε ἑορταζόμενο νά τοῦ εὐχηθῆ γιά τήν γιορτή του. Ὁ ἑορταζόμενος εἶχε στρωμένα τραπέζια ἔξω στήν αὐλή κάτω ἀπό μία κληματαριά. Ἔφθασε ὁ παπα-Βασίλης, κάθησε μέ τους ἄλλους παρακαθημένους. Δίπλα του ὑπῆρχε μία καρέκλα κενή. Σ’ αὐτήν τήν καρέκλα πῆγε καί κάθισε μία νεαρή, ἡ ὁποία ἦταν νύφη στό χωριό

καί ὁ συζυγός της συγγενής τοῦ ἑορταζόμενου. Τά ροῦχα πού φοροῦσε ἄφηναν τίς πλάτες γυμνές καί εἶχε βάλι καί πολλά ἀρώματα. Ἄλλη καρέκλα δέν ὑπῆρχε καί ἔτσι κάθησε δίπλα στόν παπα-Βασίλη. Δέν τοῦ ἄρεσε ἡ ἐμφάνισή της καί λέει μέσα του: «Σ' ἐμένα ἔτυχε νά καθίση δίπλα μου;». Ἔκανε τήν σκέψη «νά ἐρχόταν μία σφήκα νά τήν τσιμποῦσε γιά ν' ἀναγκαστῆ νά φύγη». Δέν πρόλαβε νά κάνη αὐτή τήν σκέψη καί ἔπεσε πάνω ἀπό τήν κληματαριά ἕνα μεγάλο κουβάρι ἀπό σκνῖπες στόν αὐχένα της καί ὅλο τό σῶμα της γέμισε σκνῖπες. Ἄρχισε νά ξύνεται, σηκώθηκαν οἱ ἄλλες γυναῖκες νά τίς τινάξουν νά φύγουν. Δέν τά κατάφεραν καί τήν πῆγαν στό σπίτι της νά ἀλλάξη ροῦχα καί νά κάνη μπάνιο. Ἔτσι ἀπαλλάχτηκε ὁ παπα-Βασίλης ἀπό τήν παρουσία της.

Τελοῦσε ὅλες τίς ἀκολουθίες σύμφωνα μέ τό Τυπικό. Ἑσπερινό, Ἀπόδειπνο, Μεσονύκτικό, Ὄρθρο, Ὧρες. Πρίν ἀπό τόν Ἑσπερινό στόν καθεδρικό Ναό τοῦ χωριοῦ στόν Ἅγιο Νεκτάριο μαζί μέ τόν ἐφημέριο τοῦ χωριοῦ. Ὅταν ἦταν ἐν ἐνεργείᾳ ἐφημέριος καί τήν ἑπομένη ἦταν κάποια μεγάλη ἑορτή ἤ ἑορταζόμενος Ἅγιος, πήγαινε στήν Ἐκκλησία τῆς ἐνορίας του τόν Ἅγιο Νικόλαο Δρυοφύτου. Μία ἀπόσταση μιάμιση ὥρα μέ τά πόδια μέσα ἀπό μονοπάτι ἤ ἀπό ἕναν ἀγροτικό δρόμο. Ἔμενε τό βράδυ ἐκεῖ στό χωριό φιλοξενούμενος σέ κάποιο σπίτι καί τό πρωΐ τελοῦσε Λειτουργία καί ἐπέστρεφε στό χωριό. Ἄν τύχαινε καί τήν ἑπομένη νά εἶναι μεγάλη ἑορτή, ἐρχόταν στό σπίτι καί τό ἀπόγευμα ξανά τό ἴδιο δρομολόγιο· π.χ. τῶν Θεοφανείων καί τήν ἑπομένη τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, ἦταν πάνω-κάτω ἀπό τό ἕνα χωριό στό ἄλλο. Δέν τόν ἐμπόδιζε οὔτε ἡ βροχή, οὔτε τό κρύο, οὔτε τό χιόνι. Πολλές φορές λειτουργοῦσε βρεγμένος· ἄναβε μέσα στό Ἱερό μία ἠλεκτρική σόμπα, ἀλλά δέν ἔκανε καί αὐτή τίποτε. Τά τελευταῖα τέσσερα χρόνια, συνταξιοῦχος πλέον ἀπό τό 2002, ἀφοῦ ἐπιβαρύνθηκε ἡ ὑγεία του λόγῳ καρδιακῆς ἀνεπάρκειας – ἔπασχε ἀπό κολπική μαρμαρυγή-, ἔκανε Ἑσπερινό στήν Ἁγία Τριάδα πού εἶχε φτειάξει πίσω ἀπό τό σπίτι· τελοῦσαμε τόν Ἑσπερινό μαζί. Τοῦ ἔλεγα:

-Νά διαβάσωμε τό Κάθισμα; Μοῦ ἀπαντοῦσε.

-Ἐμ, τί; θ' ἀφήσωμε τό Κάθισμα; μισές δουλειές θά κάνωμε;

Ποτέ δέν βιάστηκε νά τελειώση τήν Ἀκολουθία. Ἀφοῦ τελείωνε τόν Ἑσπερινό, κατέβαινε στό σπίτι, καθόταν λίγο, δειπνοῦσε, διάβαζε κανένα θρησκευτικό περιοδικό ἤ κανένα βιβλίο. Ἀγαποῦσε τήν μελέτη. Διέθετε πλούσια βιβλιοθήκη. Εἶχε ὅλους τους τόμους τῶν Πατέρων, Μέγα Βασίλειο, Ἅγιο Γρηγόριο, Ἅγιο Χρυσόστομο, Μέγα Ἀθανάσιο καί πολλούς ἄλλους· εἶχε κάνει ἕνα δωμάτιο βιβλιοθήκη δίπλα ἀπό τήν Ἁγία Τριάδα. Ἀφοῦ δειπνοῦσε, ἔφευγε γιά νά κάνη τό Ἀπόδειπνο στήν Ἁγία Τριάδα. Στήν συνέχεια μελετοῦσε γιά μία ὥρα περίπου στό δωμάτιο, μετά κοιμόταν καί σηκωνόταν νά κάνη Μεσονυκτικό καί Ὄρθρο γύρω στίς 5.00΄ τό πρωΐ μέχρι τίς 7.30΄-8.00΄. Ὅταν ἦταν Ἀρχιερατικός καί ἔπρεπε Δευτέρα, Τετάρτη καί Παρασκευή νά πάη στήν Φιλιππιάδα, ξυπνοῦσε νωρίτερα γιά νά προλάβη νά κάνη τήν Ἀκολουθία

καί νά πάρη τό λεωφορεῖο στίς 7.30΄ πού πήγαινε τούς μαθητές στό Γυμνάσιο, γιά νά εἶναι στήν ὥρα του στό γραφεῖο τῆς Μητροπόλεως γιά ἄδειες γάμου ἤ ὅτι ἄλλες ὑποχρεώσεις τῆς Μητροπόλεως.

Ὅταν ἦταν στήν Φιλιππιάδα ἤ σέ Σύναξη Ἱερέων διάβαζε τίς Ὧρες στόν Ναό τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὅταν ἐπέστρεφε στό σπίτι. Μεγάλη κούραση εἶχε τήν Μεγάλη Σαρακοστή. Ἄρχιζε στίς 3.00΄ ἤ 4.00΄ πρωϊνές ὧρες καί τελείωνε γύρω στίς 8.00΄ μέ 8.30΄ τό πρωΐ. Τά τελευταῖα χρόνια πού συνταξιοδοτήθηκα, πήγαινα στίς 6.00΄ τό πρωΐ καί τόν βοηθοῦσα γιά ἕνα δίωρο.

Κάποτε ἕνας ἱερέας τηλεφώνησε τό ἀπόγευμα στό σπίτι γιά νά τόν ρωτήση γιά κάτι. Τοῦ ἀπάντησε ἡ μητέρα μου στό τηλέφωνο καί ὅταν τήν ρώτησε:

-Ποῦ εἶναι ὁ παπᾶς; Τοῦ εἶπε:

-Εἶναι πάνω στήν Ἐκκλησία καί κάνει Ἑσπερινό. Τῆς λέει ὁ ἱερέας:

-Τί κάνει; Ἐμεῖς οὔτα τά Σάββατα δέν κάνομε Ἑσπερινό, πάρε ἕνα ξύλο καί δώστου μερικές.

Τό εἶπε αὐτό ἡ μάννα μου στόν πατέρα μου, ἀλλά ἐπειδή δέν ἤθελε ν’ ἀκούση ὅτι δέν κάνει Ἑσπερινό καί νά κατακρίνη, τῆς εἶπε: «Ἔτσι λεει, γιά ἀστεῖα τό εἶπε, μήν τόν πιστεύης».

Τοῦ εἶχαν πῆ ὅτι τήν ὥρα πού ἐσύ κάνεις Ἑσπερινό, ἄλλοι παπᾶδες εἶναι στό ποτάμι ἤ στήν λίμνη καί ψαρεύουν. Τούς δικαιολογοῦσε λέγοντας: «Κάνουν γρηγορώτερα ἤ ἀργότερα τόν Ἑσπερινό». Αὐτός δέν ἤθελε ν’ ἀκούση κακιά κουβέντα γιά Ἱερεῖς, οὔτε μποροῦσε νά διανοηθῆ ὅτι δέν κάνουν Ἑσπερινό ἤ Ἀπόδειπνο.

Ἰδιωτικές Λειτουργίες τελοῦσε, ὅταν δέν εἶχε ἑορταζόμενο Ἅγιο. Ἂν ἦταν νά κάνη δύο ἰδιωτικές Λειτουργίες στόν ἴδιο Ναό, ἔκανε πρῶτα τοῦ ἑνός καί ἄλλη ἡμέρα τοῦ ἄλλου.

Θεωροῦσε ὑποχρέωσή του τό κήρυγμα καί ἔλεγε, ὅτι, ἄν δέν τό ἔκανε, θά ἔδινε λόγο στόν Θεό. Εἶχε ἕνα ἰδιαίτερο χάρισμα στό κήρυγμα· ποτέ δέν χρησιμοποιοῦσε γραπτό κείμενο· ἀκολουθοῦσε μία γλυκιά ροή ὁ λόγος του, πού ὁ ἐκκλησιαζόμενος ἦταν πάντα σέ ἐγρήγορση. Πολλές φορές στό κήρυγμα ἔκλαιγε μέ λυγμούς, πού νόμιζες ὅτι δέν θά συνέλθη, ἀλλά σέ λίγο συνερχόταν καί συνέχιζε.
Μετά ἀπό κάθε Λειτουργία ἔβλεπες μία ἀλλοίωση στό πρόσωπό του· ἦταν χαρούμενος, ἔνοιωθε ἄλλος ἄνθρωπος. Ποτέ δέν τελείωσε Λειτουργία τίς Κυριακές πρίν τῆς 10.00΄, διότι ἦταν ἐντολή τοῦ Δεσπότη νά τελειώνουν μετά τήν δεκάτη ὥρα. Πολλές φορές στό κήρυγμα μακρυγοροῦσε καί πολλοί δυσαρεστοῦντα καί μοῦ ἔλεγαν

νά τοῦ πῶ «νά μήν τό τραβάη πολύ». Ὅταν τοῦ τό εἶπα, μοῦ εἶπε ὅτι ἡ ἑβδομάδα ἔχει 168 ὧρες, αὐτοί δέν μποροῦν νά ἀφιερώσουν οὔτε μία ὥρα; Αὐτοί δέν ἔρχονται ἀπό νωρίς στήν Ἐκκλησία καί εἶναι εὐκαιρία νά τούς μείνη καί κάτι μέσα τους.

Μεγάλη ταλαιπωρία εἶχε τό σαρανταήμερο πρό τῶν Χριστουγέννων· πήγαινε κάθε πρωΐ μιάμιση ὥρα στόν Ἅγιο Νικόλαο στό Δρυόφυτο νά λειτουργήσει. Εἶχε δύο εὐσεβεῖς ψάλτες καί ἕναν νεωκόρο, πού τά ἑτοίμαζαν καί τά εὕρισκε ἕτοιμα πρίν πάη στό Ναό γιά Λειτουργία.

Τήν Μεγάλη Τεσσαρακοστή τοῦ Πάσχα ἔτρωγε λιγώτερο, κοιμότων λιγώτερο, καί περισσότερη ἐργασία· ἔλεγε δέ στά κηρύγματά του: «Τούτη τήν περίοδο πρέπει νά κάνωμε περισσότερη ἄσκηση, γιατί γιά μᾶς ὑπέφερε ὁ Χριστός».

Ἦταν συνδρομητής σέ πάρα πολλά Χριστιανικά περιοδικά καί θρησκευτικές ἐφημερίδες. Ὅποιο βιβλίο ἤ περιοδικό ἤ ἐφημερίδα μελετοῦσε, εἶχε τήν ἱκανότητα νά θυμᾶται μέ λεπτομέρειες, καθώς καί χρονολογίες καί ἡμερομηνίες. Τό Πηδάλιο ἦταν ὁδηγός γιά τήν πορεία του. Κοιμόταν πάντα μέ τό ἐσώρασο (ἀντερί), ὥσπου ἀρρώστησε ἀπό τήν καρδιά του καί κατόπιν ἀδείας τοῦ Δεσπότη τό ἔβγαζε στόν ὕπνο. Ποτέ δέν κυκλοφόρησε ἔξω χωρίς ράσο. Εἶχε δύο ράσα καί ἕνα καλό γιά ἔξω στόν κόσμο· καί τά δύο φθαρμένα καί ἀπό τήν πολυκαιρία εἶχαν ἀλλάξει καί χρῶμα. Μάταια προσπαθοῦσε ἡ μάννα μου νά τόν πείση νά ράψη ἕνα ἀκόμη. Τοῦ ἔλεγε:

-Τά ράσα σου παλιώσανε, πόσο νά τά μπαλώσω ἀκόμα; Τῆς ἀπαντοῦσε:

-Παλιός παπᾶς, παλιό ράσο πρέπει νά ἔχει.

Κάποτε γιά ἀρκετό καιρό τόν πονοῦσε ἡ κοιλιά του, νόμιζε ὅτι τοῦ εἶχε λυθεῖ ὁ ὀμφαλός καί ζέσταινε σέ μία φλόγα μία γυάλινη κούπα καί τήν ἔβαζε στόν ὀμφαλό του· ἦταν ὅ,τι χειρότερο γιά ἕναν πού ἔχει πρόβλημα στήν σκωληκοειδίτιδα. Παραμονή τοῦ Σταυροῦ, πῆγε στό γιατρό στήν Ἄρτα, τόν ἐξέτασε καί διέγνωσε σκωληκοειδίτιδα. Τοῦ εἶπε μάλιστα, ὅτι μέχρι τήν ἑπομένη στίς 10.00΄ ἡ ὥρα τό πρωΐ θά τοῦ ἔχη σπάση καί γι’ αὐτό νά μπῆ ἀμέσως στό χειρουργεῖο γιά ἀφαίρεση. Δέν δέχτηκε, γιατί δέν ἤθελε νά μείνη κλειστή ἡ Ἐκκλησία τήν ἡμέρα τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Ἔφυγε ἀπό τήν Ἄρτα, τόν κατέβασε τό λεωφορεῖο τοῦ ΚΤΕΛ ἕνα χιλιόμετρο ἔξω ἀπό τό χωριό, ἦρθε μέ τά πόδια στό σπίτι, ἀλλά δέν μποροῦσε νά φάη. Τό ἀπόγευμα πῆγε στό ἄλλο χωριό, στήν ἐνορία του γιά τόν Ἑσπερινό, μετά δυσκολίας ἔφτασε διπλωμένος ἀπό τόν πόνο· φιλοξενήθηκε τό βράδυ στό σπίτι συγγενοῦς του· δέν κοιμήθηκε ἀπό τόν πόνο. Τόν σήκωσαν, τόν πῆραν στά χέρια, τόν ἔβαλαν στό αὐτοκίνητο καί τόν πῆγαν στήν Ἄρτα, ὅπου χειρουργήθηκε ἀπό τόν γιατρό, πού τόν εἶχε ἐξετάσει. Ἔλεγε ὕστερα: «Κάτι ξέρουν καί οἱ γιατροί· μοῦ εἶπε ὅτι μέχρι στίς 10.00΄ ἡ ὥρα αὐριο θά ἔχη σπάση καί ἔπεσε μέσα». Κάθησε 13 ἡμέρες στήν Κλινική, γιατί ἔκανε περιτονίτιδα.

Κάποτε πού ἔκανε Ὄρθρο στήν Ἁγία Τριάδα, καί ἦταν περίοδο πού συζητιόταν τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου καί τό γραμμωτό σύστημα στά προϊόντα, ἔκανε τήν σκέψη: «Γιατί νά στηρίζεται αὐτό τό σύστημα στό 666 καί ποιός εἶναι ὁ ἀντίθετος ἀριθμός αὐτοῦ;». Ἄκουσε φωνή πού τοῦ εἶπε: «Ὁ ἀντίθετος ἀριθμός εἶναι τό 999». Ὅταν μᾶς τό εἶπε αὐτό, τόν ρώτησε ὁ ἀδελφός μου Γρηγόρης:

-Μήπως, πατέρα, κοιμήθηκες καί νομίζεις ὅτι ἄκουσες φωνή; Τοῦ λέει:

-Τί λες; Τώρα θυμᾶμαι, ὅτι ἤμουν ὄρθιος καί τό ἄκουσα καθαρά.

Τό ἀνέφερε καί σέ στενούς του φίλους, ὅπως στόν μακαρίτη Κωνσταντῖνο Μπέλο, ὁ ὁποῖος τό ἔγραψε καί στό βιβλίο πού ἐξέδωσε. Τοῦ εἶχε ζητήσει νά μήν ἀναφέρη τό ὄνομά του.

Τήν περίοδο τῶν νηστειῶν πήγαινε γιά ἐξομολόγηση στά γύρω χωριά, σύμφωνα μέ τό πρόγραμμα τῆς Μητροπόλεως. Σέ ὅσα χωριά περνοῦσε λεωφορεῖο τοῦ ΚΤΕΛ, χρησιμοποιοῦσε τό λεωφορεῖο, στά πιο ὀρεινά χωριά ξυπνοῦσε τήν νύχτα καί πήγαινε πεζοπορώντας. Τοῦ ἑτοίμαζε ἡ μάννα μου λίγο ψωμί καί μερικές ἐλιές γιά νά περάση τήν ἡμέρα. Συμπονοῦσε πού τούς βασανισμένους ἀνθρώπους. Ὅποιος ἔκλαιγε στήν ἐξομολόγηση ἔκλαιγε μαζί του καί ὁ παπα-Βασίλης ἤ ὅταν τοῦ ἔλεγαν κάποια μεγάλα προβλήματα καί δυσκολίες πού εἶχαν, πάλι ἔκλαιγε.

Τήν Μεγάλη Σαρακοστή τοῦ Πάσχα τήν ἄρχιζε μέ τριήμερη νηστεία μέχρι τό πέρας τῆς προηγιασμένης Λειτουργίας. Βασική τροφή του ἦταν τό πρωΐ λίγο κουρκούτι ἤ τσάϊ μέ τριμμένο ψωμί μέσα, τό μεσημέρι πότε λίγο ρύζι ἤ πότε λίγη μανέστρα, τό ἴδιο καί τό βράδυ. Λάδι ἔτρωγε μόνο τό Σαββατοκύριακο, ψάρι μόνο τοῦ Εὐαγγελισμοῦ. Τήν Κυριακή τῶν Βαΐων δέν ἔτρωγε ψάρι, γιατί ἔλεγε: «Δέν εἶναι γραμμένο στό Πηδάλιο. Καθιερώθηκε ἀργότερα τό ψάρι τήν Κυριακή τῶν Βαΐων».
Τήν περίοδο τῆς νηστείας τῶν Χριστουγέννων ἔτρωγε ψάρι μόνον τά Σαββατοκύριακα, ἀπό τά Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου ἕως στίς 12 Δεκεμβρίου, τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος.

Κρέας ἔτρωγε λίγο τό Πάσχα, τά Χριστούγεννα ἤ σέ πολύ μεγάλη ἑορτή. Δικαιολογεῖτο, ὅταν τόν ρωτοῦσαν γιατί δέν κρεοφαγεῖ, ὅτι τοῦ φέρνει λιγούρα.

Τίς ἡμέρες πού δέν ἦταν νηστεία τρεφόταν συνήθως μέ αὐγά, τυρί, γάλα· αὐτά ἦταν τά βασικά του φαγητά. Τό ἴδιο πρόγραμμα τῆς νηστείας τηροῦσε καί ἡ μητέρα μου.

Τό καλοκαίρι τοῦ 2015 καθόταν ὁ παπα-Βασίλης στήν βεράντα τοῦ σπιτιοῦ. Ξαφνικά ἕνα χελιδόνι ἔφυγε ἀπό τήν φωλιά του καί πῆγε καί κάθισε στήν μύτη του καί μέ τά φτερά του τόν χτυποῦσε στά μάγουλα· κάθησε ἀκίνητος, μέχρι πού ἔφυγε τό χελιδόνι. Ὅταν τό διηγήθηκε, εἶπε: «Μέ πέρασε γιά κούτσουρο, γι’αὐτό ἦρθε καί

κάθησε».

Δέν μπορῶ νά προσδιορίσω πόσα χρήματα ἔδινε καί ποῦ τά ἔδινε. Δέν ἤθελε νά γνωρίζωμε τί ἔκανε. Ἀπό τόν Λογιστή, πού τοῦ ἔκανε τήν φορολογική του δήλωση, μάθαμε ὅτι προσκόμιζε ἀποδείξεις γιά ἔκπτωση στόν φόρο ἀπό 2.200 ὡς 2.500 εὐρώ. Τό μεγαλύτερο ποσό ἦταν γιά τήν Ἐξωτερική Ἱεραποστολή τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας γιά τά παιδάκια τῆς Ἀφρικῆς. Πολλές φορές βλέπαμε τό ὄνομά του γραμμένο στά περιοδικά «Φῶς Ἐθνῶν» καί «Πάντα τά Ἔθνη» καί δίπλα τό ποσό πού εἶχε καταθέσει στό ταχυδρομεῖο. Πρός αὐτόν τόν σκοπό εἶχε γράψει στήν Διαθήκη του «Ὁ Ναός τῆς Ἁγίας Τριάδος νά ἀνήκη στήν Ἐξωτερική Ἱεραποστολή». Χρήματα ἔδινε καί σέ ὅσους γνώριζε ὅτι εἶχαν ἀνάγκη μέ τήν ἐπιθυμία νά μήν γίνη γνωστό. Ὅταν μάθαινε ὅτι χτίζεται κάπου Ἐκκλησία ἤ Μοναστήρι ἔστελνε χρήματα. Αὐτό τό διαπίστωσα, ὅταν τακτοποίησα τήν βιβλιοθήκη του καί εἶδα εὐχαριστήριες ἐπιστολές. Πολλοί πού γνώριζαν ὅτι ὁ παπα-Βασίλης, ἄν τοῦ ζητήσης χρήματα θά σοῦ τά δώση, τό ἐκμετελλεύτηκαν καί χωρίς νά ἔχουν πρόβλημα ἔρχονταν στό σπίτι καί τούς ἔδινε.

Θά ἀναφέρω δύο περιπτώσεις. Ἦρθε ἕνα μεσημέρι κάποιος ἀπό τό χωριό τῆς Πρέβεζας ἀσθμαίνοτας καί τοῦ λέει «παππούλης, θέλω 2.000 δραχμές νά πάω αὔριο στά Ἰωάννινα νά κάνω ἐξετάσεις στούς γιατρούς». Προηγουμένως πέρασε ἀπό τόν π. Γεώργιο Ζάβαλη, ἐφημέριο τοῦ χωριοῦ καί εἰσέπραξε 2.000 καί στήν συνέχεια πῆγε καί στόν ἕτερο παπα-Βασίλη Ζαλακώστα τόν νεώτερο, ἀλλά δέν τοῦ ἔδωσε, γιατί τόν γνώριζε τί ἄνθρωπος εἶναι. Τηλεφώνησε μάλιστα καί στόν πατέρα μου καί τοῦ λέει: «Θά ἔρθη ὁ Γιάννης νά σοῦ ζητήσει χρήματα, μήν τοῦ δώσης, γιατί θά σοῦ πῆ ψέμματα». Ἦρθε ὁ Γιάννης στόν πατέρα μου, τοῦ εἶπε ὅσα ἀνέφερα ἀνωτέρω, ὁ πατέρας μου εἶχε 4.000 δραχμές καί τοῦ ἔδωσε τίς 2.000. Τό βράδυ τηλεφώνησε ὁ ἀδελφός τῆς μάννας μου πού ἔμενε στό ἴδιο χωριό μέ τόν Γιάννη καί τόν ρώτησε ὁ πατέρας μου:

-Τί κάνει ὁ Γιάννης πού εἶναι ἄρρωστος;

Τοῦ ἀπαντάει ὁ κουνιάδος του:

-Καλά εἶναι, τρώει ψητό κοτόπουλο καί πίνει μπύρες στήν πλατεῖα τοῦ χωριοῦ. Μήπως ἦρθε καί σοῦ ζήτησε χρήματα;

Τοῦ εἶπε ὁ πατέρας μου ὅτι εἶχε συμβῆ.

Ἄλλοτε ἐρχόταν συνέχεια ἕνας ἄλλος, προσποιούμενος τόν ἀσθενή. Τοῦ ἔδινε πότε 50 πότε 100 εὐρώ γιά νά πάρη φάρμακα. Τοῦ εἶχε πεῖ ὅτι ἔρχεται μέ τό λεωφορεῖο ἀπό τά μέρη τῆς Ἀκαρνανίας. Μία ἡμέρα, ἐνῶ ἡ μάννα μου ἦταν στόν φοῦρνο γιά νά πάρη τό ψωμί, ὁ ἀνωτέρω στάθμευσε τό αὐτοκίνητό του ἔξω ἀπό τό φοῦρνο καί μέ τά

πόδια πῆγε στό σπίτι τοῦ πατέρα μου. Ἡ μάννα μου τόν εἶδε, ψώνισε καί πῆγε καί αὐτή στό σπίτι καί τόν συνάντησε ἐκεῖ. Λέει ὁ πατέρα μου:

-Νά δώσωμε κανένα φράγκο ἐδῶ στόν ἄνθρωπο, πού ἔχει ἀνάγκη, γιατί θέλει νά φύγη νά προλάβη τό λεωφορεῖο τοῦ Ἀγρινίου.

Πετάγεται ἡ γυναῖκα μου καί του λέει:

Ποιο λεωφορεῖο; Αὐτός ἔχει κουρσάρα κόκκινη· τήν ἄφησε μπροστά ἀπό τόν φοῦρνο.

Δέν ἤξερε τί νά πῆ· τοῦ ἔδωσαν 50 εὐρώ, ἀλλά δέν ξανάρθε νά ζητήση. Του ἔλεγε ἡ μάννα μου:

-Παπᾶ, μήν σκορπᾶς τά λεφτά· ἔχομε ἀνάγκες, νά δίνωμε καί κάτι στά ἐγγόνια μας.

Τῆς ἀπαντοῦσε:

-Μᾶς φτάνουν αὐτά πού παίρνεις ἐσύ, τήν σύνταξη ἀπό τόν ΟΓΑ· τά ἐγγόνια ἔχουν γονεῖς.

Μερικές φορές, πού εἶχε πάει εἴτε στήν Πρέβεζα ἤ στήν Φιλιππιάδα, ξέμενε ἀπό χρήματα, καί προσπαθοῦσε νά βρῆ κανένα γνωστό νά τοῦ δώση τά εἰσιτήρια γιά νά ἐπιστρέψη στό χωριό.
Σχεδόν καθημερινά εἶχε ἐπισκέπτες στό σπίτι, ὄχι μόνο ἀπό ἐδῶ κοντά, ἀλλά καί ἀπό μακριά· ἀπό τήν Θεσσαλονίκη, Κοζάνη, Καρδίτσα, Ἀγρίνιο, Λευκάδα, Πρέβεζα, Ἰωάννινα κ.ἄ. Ἔρχονταν νά κουβεντιάσουν γιά κάποιο πρόβλημα πού τους ἀπασχολοῦσε ἤ γιά ἐξομολόγηση ἤ νά τούς διαβάση μία εὐχή ἤ κάποιο πρόβλημα ὑγείας καί καθόταν μέ τίς ὧρες νά συζητᾶ. Ἔπρεπε ὅμως, πρίν φύγουν, νά φᾶνε, νά μήν φύγουν οἱ ἄνθρωποι νηστικοί καί γι’αὐτό ἡ μάννα μου ἔπρεπε νά φροντίση τό μαγείρεμα. Ἔλεγε ὁ παπα-Βασίλης: «Εἶναι καλό, εἶναι εὐλογία νά τρῶνε δυό-τρεῖς ἄνθρωποι τήν ἡμέρα στό σπίτι».

Ἕνας πιστός ἀπό τήν Πάτρα γιά κάποιο πρόβλημα τῆς οἰκογενείας του τόν ἐπισκεπτόταν συχνά καί γιά τό καλό πού εἶδε καί γιά νά εὐχαριστήση τόν Θεό, ἦρθε ἀπο τήν Πάτρα μέ τό αὐτοκίνητο στήν Ἄρτα, ἄφησε τό αὐτοκίνητό του ἐκεῖ καί μέ τά πόδια ἦρθε 25 χιλιόμετρα, κουβέντιασαν μέ τόν πατέρα μου, πῆγαν στήν Ἐκκλησία, ὅπου ὁ παπα-Βασίλης τοῦ διάβασε τήν εὐχή καί μέ τά πόδια πάλι ἐπέστρεψε στήν Ἄρτα.

Ἤθελε μέσα στό σπίτι νά ἔχη ἁπλᾶ πράγματα· ἕνα ἁπλό τραπέζι καί λίγα καθίσματα καί σκαμνάκια. Ἡ πολυτέλεια δέν τοῦ ἄρεσε, οὔτε ἤθελε σαλόνια ἤ φωτιστικά· τοῦ ἀρκοῦσε μία λάμπα.

Στενοχωρήθηκε πάρα πολύ, ὅταν μέ ἐντολή τοῦ Δεσπότη, οἱ ἱερεῖς τελοῦσαν τήν θεία Λειτουργία στήν Δημοτική. Δέν ἐκτέλεσε αὐτή τήν ἐντολή καί ἀντέδρασε μάλιστα στούς ἱερομονάχους, πού ἔστειλε ὁ Δεσπότης γιά νά παρακολουθοῦν, ἄν οἱ Ἱερεῖς κάνουν τήν θεία Λειτουργία στήν Δημοτική. Πίστευαν ὅτι ἄν ὁ παπα-Βασίλης τήν κάνει στήν Δημοτική, θά πειστοῦν καί οἱ πιστοί εὐκολώτερα ὅτι εἶναι καλό νά γίνεται ἡ θεία Λειτουργία στήν Δημοτική.

Στά τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς του ἐτιμήθη μέ τόν Σταυρό τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ἀπό τήν Ἱερά Σύνοδο, ἐνεργήσαντος γιά τήν ἀπονομή τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίου κ. Μελετίου. Ἔλαβε δέ τόν Σταυρό ἀπό τά χέρια τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Χριστοδούλου.

Ὁ παπα-Βασίλης ἤδη εἶχε φθάσει τά 90 χρόνια καί ἦταν κουρασμένος ἀπό τίς ἀσκήσεις καί τίς νηστεῖες, πού δέν ἄφηνε μέχρι τέλος, ἄν καί εἶχε προβλήματα ὑγείας. Δέν ἔπαυσε τόν ἀγῶνα του, τίς Ἀκολουθίες του καί τήν προσφορά του πρός τους ἀνθρώπους, πού εἶχαν ἀνάγκη. Ἀρρώστησε καί εἰσήχθη στό Νοσοκομεῖο Ἄρτας, ὅπου νοσηλεύτηκε γιά λίγες ἡμέρες. Ζήτησε ἀπο τόν γυιό του Γεώργιο λίγο πρός τῆς κοιμήσεως νά τόν βάλη νά καθήση σέ ἑδραία θέση. Ὕστερα τοῦ εἶπε νά τόν ξαπλώση πρός τη ἀριστερή πλευρά, ἔκανε τόν σταυρό του καί ἄφησε τήν τελευταία του πνοή. Τό δεξί του χέρι παρέμεινε σέ στάση εὐλογίας, ὅπως εὐλογοῦν οἱ ἱερεῖς σχηματίζοντας σταυρό ὁ ἀντίχειρας μέ τόν παρέμεσο. Ἐκοιμήθη τήν 22αν Μαΐου 2016 στό Νοσοκομεῖο Ἄρτας περί τήν 01:00¨ μετά τό μεσονύκτιο, ξημερώνοντας Κυριακή.

Τήν εὐχή του νά ἔχωμε. Ἀμήν.

[Από το βιβλίο: "Ασκητές μέσα στον κόσμο" (Τρίτος τόμος). Εκδότης ΙΕΡΟΝ ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΝ «ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ» Μεταμόρφωσις Χαλκιδικής. Απρίλιος 2020]

(Πηγή ψηφ. κειμένου: orp.gr, Η/Υ επιμέλεια Αικατερίνας Κατσούρη)